

NAKED SOUL

„Téged tudósítlak hogy itt voltam a világon”
(Szép Ernő: Néked szól)

Néked, ki száz év múlva kopott nevemre linkelsz,
Bár éppen mást keresgélisz, de rákattansz e versre,
E hült szövegre, mely holt nyelven fut egyre fel s le,
S nem érted – más korokban, más gondokkal telin kelsz,

Görnyedten gombokat nyomsz a gépen este-reggel...
Csak elfityegsz idődben, mely egybefolyva fogytán,
Sejtemed sincs – miért pont e verset olvasod tán,
Mert oly telítve borzongsz lehetséges terekkel,

Mint űr sötét lyukakkal, gyors képekkel képernyő...
Ha semmiben hajózgatsz, logoszban elblogozva,
Ha még mohó tudásvágy hálóra felbogozna,
Ha fejtörést okozna, hogy élt Pesten Szép Ernő,

S hogyan, hol éltem én is, imént vagy messze hajdan,
S ki voltam én, miféle szervekkel, szervekkel
Működtem én beszöve gerjedt, meszelt erekkel,
Mit gondoltam, miket nem, örömben s persze bajban,

S mi voltam én – magyar, baszk, zsidó, spanyol vagy olmék?
Kihalt vagy pusztuló nép közé sorolsz – lenézel,
Vagy összetévesztesz egy filmsztárral, rockzenésszel?
Utólag egyre megy... Fő, hogy néha olvasol még

Nagy ugrásokkal ezt-azt, bár verseket csak olykor,
S nem sejtethed, mit írt Keats, Shakespeare, Villon, Homérosz,
Hogy Dante merre járt-kelt, s Hüpnosz, Thanatosz, Érosz,
Gilgames mit jelenthet a nyers neten, ha bolygol?

Néked, ki száz év múlva sétálsz a híg Tejúton,
Már otthonos hazád lesz a Hold, a Mars, a Vénusz,
Csillagtól csillagig nem vén, roskatag tevén jutsz –
Az űróázisokban a lét precíz meg újdón,

Sorsod megbízható, van rád adat temérdek,
A szerkezet hibátlan, mert még létezel... Jól van...
S nem tudhatod, mi történt nemrég, kétezernyolcban,
Sem kétezerkilencben velem, s magad sem érted,

Hisz hozzám vagy hasonló – csak más a hang, a hangszín,
A helyszín, arc, idősav, s teljessé lesz az összkép,
Ha meghasadt tükörben, álmomban szembejössz még
Velem, te ismeretlen, mint vándor árny, ki Sanhszin

Kel át kék templomok közt, s távolra tart, Tibetbe,
A tiszta lég fagyába – szájában mély, kevert íz,
Az életé, s csak egy szám számára kétezertíz...
Most írom ezt – valómat vádolva, számkivetve,

S talán te átfutod majd a szókat átlagozván,
Hiszen mindegy ki volt Szép Ernő, Jékely Zoltán,
S hogy Trisztán is miért sír, jajveszékel Izoldán?
A vágytalan felejtés iszonnal átlapoz tán

Versek fölött, fölöttünk egy égi, néma könyvben –
Most is, hogy írok itt... Jaj, világom ízlelem még,
Jaj, mindenütt jelenlét van, aztán minden emlék –
Jaj, földi semmit őről, emészt kimért közöny fenn!

Néked szól, bárki is vagy, ha szellemlény, ha féreg...
Csak olvasd, bárhol is légy, csak leld meg, és töröld ki
Gépedből életet, mely szók jelmezét fölölti –
Ha szólít, testtelen zeng, meztelen fény a lélek.